

Репродуктивтілік: оқытушы материалды жақсы білу шарт, педагогика ғылымының барлық саласының тарихи кезеңдерін, оның дамуының басты ұстанымдары мен идеяларын меңгерген тұлға.

Бейімделуші педагог нақтылы жағдайды есепке ала отырып оқу үрдісін түбегейлі өзгерте алады. Мұндай мақсатты жүзеге асыру үшін оқытушыға мынадай білімдерді терең білуі қажет:

- а) жас ерекшелік, әлеуметтік және педагогикалық психологияны;
- б) педагогиканың теориясы мен технологиясын;
- в) дидактика әдістемесінің тарихы жайлы білімі терең болуы қажет;

Педагог оқытудың моделін көрсете алады және жүйелі түрде талдама жасап шығаруға мүмкіндігі бар. Білімнің ерекше саласының бірі – педагогикалық диагностика – әр түрлі педагогикалық құбылыстарды терең сезіну процесі және олардың белгілі бір кезеңдерінде қажетті жағдайда жүзеге асыруының негізгі сипаттамасы болады. Білім беру жүйесінде технологиялардың әрқайсысы тілді меңгеруде өзара орын ала келіп, бір-бірімен тығыз бірлікте, тұтас қолдану арқылы, әрбір технология тілді меңгертудің түпкі нәтижесіне қызмет ететін, соған қолайлы жағдай туғызатын оқытудың өзара сабақтас жүйесі деп қараған жөн.

Оқытушыны дайындауда ұйымдастырушылық, мазмұндылық және технологиялық аспектілері де есепке алынады. Бұдан шығатын қорытынды, болашақ оқытушы жоғары оқу орнын бітіргеннен кейінгі қалыптасу кезінде педагогқа тән машықты толығымен меңгеруі тиіс. Ойға жақсы сақтап қалу оңайға түспейді, сол үшін де өз бетінше кәсіби шеберлікті үнемі жетілдіріп отыруымен бірге, білімін де көтеріп отыруға дағдылануы тиіс. Оқытушының қалыптасуына зейінділігі есте сақтау қабілетінің зейінділігі, мықтылығы, жылдам ойлылығы саналы да белсенді түрде өз бетінше тынымсыз жұмыс жүргізгенде ғана қол жеткізеді. Орта оқу орындарында білім беру мәселелеріне талдау жасағанда көңіл аударатын мәселелердің бірі оқытушының инновациялық іс-әрекетінің теориялық негіздерін қалыптастыру болып табылады. Инновациялық іс-әрекетінің тууына әсер ететін механизм мен жағдайын сөз етер болсақ, бұл механизм жұмыс істейді, егер оқытушы кездесетін психологиялық кедергілерді жеңе білсе, кәсіптік талаптарды шешу барысында жеке тұлға бұрыннан қалыптасқан жүйеден шығып, іс-әрекетті басқаша жүзеге асырады, жаңа, тың өзіндік пікірін қалыптастырады. Әрине, бұл айтуға оңай, шын мәнінде педагогикалық шеберлік көп ізденіс пен тәжірибеге байланысты қалыптасады. Педагог шәкірттерінің алдындағы өзінің инновациялық қызметіне жауапкершілікпен қарауы тиіс. Сонда ғана ол сапалы білім беру үрдісінің шыңына шығады.

Қорыта келгенде, оқытушы мектептің оқу үдерісінде ақпараттық технологияларды қолдану атты ашық сабақтарға, біліктілігін көтеретін арнайы семинарларға қатысып тұру шарт.

НАИВЫСШАЯ ПРОФЕССИОНАЛЬНАЯ ЦЕННОСТЬ ПЕДАГОГА – ЛИЧНОСТЬ РЕБЕНКА

*Зайцев Илья Андреевич
Рудненский социально-гуманитарный
колледж им. И.Алтынсарина
2 курс, специальность Начальное образование
Гомонова Вероника Григорьевна,
преподаватель специальных дисциплин*

За последние несколько десятилетий наука прошла немалый путь развития во всех сферах деятельности человека. Именно это дало мощный толчок становлению нынешнего общества. Появилась потребность формирования в будущих специалистах тех качеств, которые бы стали основными принципами гуманистической позиции личности педагога. Эти

самые качества и являются профессиональными ценностями, о которых пойдёт речь в данной статье.

Профессиональные ценности – это те ориентиры, на основе которых человек выбирает и выполняет свою профессиональную деятельность.

Исаев Илья Фёдорович, один из крупнейших Российских учёных в области педагогики выделяет следующие уровни, на которых основываются профессиональные ценности:

1. Общественно-профессиональные ценности функционируют в масштабе всего общества и концентрируются в общественном сознании в форме морали, религии и философии.

2. Профессионально-групповые ценности представляют собой совокупность идей, концепций, норм, регулирующих профессионально-педагогическую деятельность определённых групп специалистов.

3. Индивидуально-личностные ценности – это система ценностных ориентаций личность, отражающие её целевую и мотивационную направленность.

Среди названных педагогических ценностей нужно выделить ценности самодостаточного и инструментального типов, различающиеся по содержанию. Самодостаточные ценности - это ценности-цели, включающие в себя творческий потенциал педагога, его социальную значимость и ответственность перед государством. Ценности-цели выступают в качестве доминирующей аксиологической функции в системе других педагогических ценностей. Ценности-цели отражают образовательную политику государства, которая непосредственно влияет на инструментальный тип ценностей, называемый ценностями-средствами. Ценности-средства, определяемые как убеждения человека в том, что определённый образ действий или свойство личности являются предпочтительным в любой ситуации. Последние в свою очередь делятся ещё на ценности-отношения, ценности-качества и ценности-знания. Таким образом, названные группы педагогических ценностей, порождая друг друга, образуют аксиологическую модель, хоть и разделённую, но в общем представляющую собой прочную систему.

Из этих формулировок мы можем уяснить, что профессиональные ценности тесно связаны с внутренними качествами самого человека, их историческое возникновение имеет прямую зависимость с появлением и становлением педагогической профессии. Но стоит отметить, что времена меняются и вместе с этим преобразовываются и ценности, иные и вовсе исчезают, на место которых приходят видоизменённые, уже более адаптированные под новые условия жизни общества. На сегодняшний день профессиональные ценности учителя подвергаются значительным изменениям, это сопряжено с происходящими в мире реконструкциями и гуманизацией современного образования, суть которой заключается в признании абсолютной ценности человека. В обучении центр тяжести постепенно переносится с субъект-объектных отношений между учителем и учеником на субъект-субъектные отношения, в которых учитель и ученик имеют равные права, из этого следует, что наивысшей профессиональной ценностью педагога является личность ребёнка.

Однако немногие владеют столь высоким навыком работы с детьми, для того чтобы эта ценность вошла в сознание учителя, необходимо раскрепощение самого педагога, а это связано со сменой мышления, что нельзя обеспечить ни путём совершенствования своих ЗУН, ни путём разработки и введения новых экспериментальных программ.

С опорой на исследования Карла Роджерса можно полагать, что работа в данном направлении основывается на реорганизации личностных установок учителя начальных классов, реализующаяся в процессе взаимоотношения педагога с учащимися. Роджерс выделяет 3 основные направления:

1. Первое из них – «подлинность». Предполагает открытость учителя своим собственным мыслям, способность передавать свои идеи и переживания детям, в процессе межличностного отношения. Иными словами учитель в отношении с учениками выступает

«реальным» человеком, он может испытывать скуку или интерес, сердиться или симпатизировать им.

2. Второе направление – «одобрение» или «принятие», то есть уверенность учителя в способностях детей, вера в каждого учащегося. Суть способа состоит в принятии ученика такого, какой он есть, со своими особенностями и личными чертами характера.

3. Третье направление – «эмпатическое понимание». Оно отличается в видении учителем внутреннего мира и поведения каждого учащегося с его внутренней позиции.

Таким образом, будущему учителю еще во время учебы необходимо выявить закономерности самосовершенствования, самокоррекции и самоорганизации деятельности под влиянием новых требований, идущих извне, от профессии и общества, так и изнутри, от собственных интересов, потребностей и установок, осознанием своих собственных способностей и возможностей. Поэтому особую актуальность приобретает сознательное и эмоциональное принятие будущими учителями избранной профессии, которая должна приносить высшее удовольствие, составлять смысл и счастье жизни.

Список литературы:

1. Зеер Э.Ф., Павлова А.М. Психология профессионального образования: практикум: учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений / Э.Ф. Зеер, А.М. Павлова. – М.: Издательский центр «Академия», 2008. – 144 с.
2. Исаев И.Ф. Профессионально-педагогическая культура преподавателя. М.: Академия, 2004.

ВОЛЕЙБОЛ ОЙНАУДА ҚОРҒАНУДЫҢ ӘДІС – ТӘСІЛДЕРІ

Ибрагим А.М.

Ы.Алтынсарин ат.

Арқалық мемлекеттік педагогикалық институтының студенті

Ғылыми жетекшісі: Бейсенбаев С.Қ. -

«Дене мәдениеті және спорт»

кафедрасының аға оқытушысы

Қорғану тактикасының қимылы тосқауыл қоюмен, допты нәтижелі қабылдап алумен және шабуылшы соққыларына қарсы әрекет жасаумен қатар сақтандыру добымен тікелей байланысты үш түрі болады: 1. Тосқауыл қою. 2. Шабуылшы соққысынан берілген допты қабылдау. 3. Сақтану тәсілдері.

1. Тосқауыл қою.

Шабуылшы соққысынан команданың бірінші кезекте қорғанудың ең маңызды түрі-қарсыластарына тосқауыл қоя білу негізгі мақсат болып табылады. Тор үстіне қолды қоя біліп, допты шабуылшы соққысына қайтарып отыру ретін білу керек. Бұл қимылды бір ойыншы ғана орындайды, бұны бір ғана тосқауыл дейді. Ал екі немесе одан да көп ойыншылардың тосқауылдары топ бойынша берілген тосқауыл болып есептеледі. Бір ойыншының жасаған тосқауылы негізгі тосқауыл тәсілі болып табылады. Тосқауыл қою үшін қолды жоғары көтере секіру керек. Қолдың саусақтарын жазып ұстау қажет. тосқауыл қойған кезде дене мүшелері торға тиіп кетпеуі керек ондай жағдайда ойын ережесі бұзылған себептен доп қарсылас командаға беріледі [1-сурет. Тосқауыл қою].

2. Шабуылшы соққысынан берілген допты қабылдау.

Мұндай қимылда қорғанудың басты мақсаты арттағы сызық бойымен допты асығыстық қылмай төменгі жағынан қабылдау ыңғайлы [2-сурет. Шабуыл соққысын қабылдау].